

GRZECH i PRAWO BOŻE

Wierzmy, że grzech jest przestępstwem prawa. Prawo jest duchowe, doskonałe, święte, sprawiedliwe i dobre. Prawo wyraża miłość Boską i jest założone na dwóch wielkich zasadach, miłości wobec Boga, i miłości wobec bliźniego. Prawo jest nieodmienne i obowiązujące. Dziesięć przykazań stanowi dziesięć poszczególnych punktów Bożego prawa miłości. Wierzmy, że łamanie któregoś z punktów prawa przynosi na osobę karę śmierci. Wierzmy, że to podstawowe prawo duchowe wskazuje jedyną drogę do szczęścia, pokoju i radości. Wszelkie nieszczęście, niedola, udręczenie i ból pochodzą od przedsięwzięcia Bożego prawa (1 Jana 3:4; 5:3; Mateusza 5:17-19; 19:17-19; 22:37-40; Jakuba 2:10-11; Rzymian 2:5-9; 7:12-14; 13:8-10).

Wierzmy, że Bóg stworzył ludzkość aby ostatecznie stała się członkami Jego rodu, odziedziczająca nieśmiertelność, i na wieczność żyjąca w zgodnych stosunkach z Bogiem i pomiędzy sobą (Hebrajczyków 2:6-13). Aby brać udział w wiecznym życiu z Bogiem, musimy również podzielać Jego myśli, zgadzać się z Jego podejściem, oddać się Jego drodze, i doceniać i popierać Jego walory, wyrażone w Jego prawie. (Filipian 2:5-13). Pisane objawienie od Boga do ludzkości, Pismo Święte, przekazuje nam tę niezbędną wiedzę poprzez Jego prawa i nauczanie (2 Tymoteusza 3:15-17). Stanowią one podstawę wiecznego powinowactwa które Bóg pragnie mieć z nami. Posłuszeństwo Bożym wskazówkom jest konieczne dla kogokolwiek który szuka tego najwyższego powinowactwa.

Grzech, przestępstwo prawa, został przedstawiony ludzkości w Ogrodzie w Edenie. Szatan skłamał Adamowi i Ewie co do drzewa poznania dobra i zła (1 Mojżeszowa 3:4; Jana 8:44). Jednak, wbrew Szatana kłamliwej przepowiedni, Adam i Ewa umarli. Jako ich potomstwo, wszyscy uczestniczymy w powszechnym stanie śmiertelności Hebrajczyków 9:27). Uniwersalny stan ludzkiej grzeszności jest bezpośrednio związany ze śmiercią i powstrzymaniem Bożego daru życia wiecznego (Rzymian 6:23).

Przenikliwość grzechu, a zatem śmierci, okazana jest w ludzkiej skłonności do lekceważenia i nieposłuszeństwa prawom Bożym. Łudzenie samego siebie często towarzyszy odejściu od nienagannyh Bożych wskazówek życiowych (Jeremiasza 17:9; 10:23). W tym jest wyraźny wpływ Szatana, albo bezpośrednio na osobę, lub przez innych, których on zwodzi (2 Koryntian 11:13-15).

Pozostając wrogiem Boga przez własny bunt, Szatan skrycie zaciągnął ród ludzki do swej walki, ponieważ każdy grzech jest przede wszystkim przeciwko Bogu, oprócz skutku który ponosi dla człowieka (1 Mojżeszowa 39:9; Psalmów 51:4).

Złamanie którejkolwiek z Bożych wskazówek jest grzechem (1 Jana 5:17), ale również grzeszne jest omieszkanie powinności (Jakuba 4:17), lub działanie przeciw własnemu sumieniu (Rzymian 14:23). Ponadto, grzech jest siłą ujarzmiającą od której musimy być wykupieni i wyzwoleni (Rzymian 7:23-25). Jesteśmy kompletnie bezsilni aby to wykupienie sami dokonać. Skoro grzech w jakiegokolwiek postaci powoduje odstręczenie od Boga (Izajasza 59:1-3; Efezjan 4:17-19), i w końcu przynosi śmierć, tak więc żadna ilość posłuszeństwa po grzesznym zachowaniu nie może odwrócić jego skutku, mimo, że posłuszeństwo jest oczekiwane. Jedynie niepokalana ofiara Jezusa Chrystusa może uzyskać nasze wyzwolenie (Hebrajczyków 2:14-15) i pojednać nas z Bogiem.

Przez odpuszczenie grzechu, dostępne przez łaskę Bożą (Rzymian 3:24), Chrześcijanin znajduje wolność w posłuszeństwie Bożemu prawu (Jakuba 1:21-25). Zamiast być niewolnikami grzechu przez nieposłuszeństwo, służymy Bogu posłuszeństwem, i idziemy po ścieżce zamierzonej przez Boga, która nas doprowadzi do wiecznego życia w Jego królestwie, dzięki Jego wspaniałomyślnym i niezasłużonym darze (Rzymian 6:16-23)..

Powrót do poprzedniego grzesznego życia jest poważną sprawą w oczach Boga (2 Piotra 2:20-22). Jednak, jedyny grzech który nie może być przebaczony jest rozmyślne odrzucenie ofiary Jezusa Chrystusa, przez którą odpuszczenie grzechów jest umożliwione (Hebrajczyków 6:4-6). Grzech ten, określony jest przez Chrystusa jako bluźnierstwo przeciw Duchowi (Mateusza 12:31); świadome odrzucenie mocy i autorytetu Boga. Kiedy już każdy człowiek doświadczy pełną szansę otrzymania zbawienia, ci którzy do końca nie pokażą skruchy zostaną zniszczeni (Objawienie 20:14-15), w ten sposób doznając ostateczną karę za grzech, drugą śmierć.

Choć każdy człowiek odpowiada za własny grzech (Ezechiela 18:4,20), diabeł, Szatan, jest wyjawiony jako zwodziciel ludzkości i ten który ponosi ostateczną odpowiedzialność za wprowadzenie ludzkości w grzech (Objawienie 12:9; 20:1-3).